ArbC/0029 (1)

Bernal, 4 de febrer de 1981

Sr. Vicenç Franch
Ed. Prometeo
Pça. Canovas del Castillo 9 - 6e.
Valencia (5)

Estimat amic:

Us escric seguint la recomanació que m'ha fet el nostre comú amic Joaquim Carbó en comunicar-me que havíeu decidit acceptar el meu conte "Tant se val tot... o no?" per a incloure'l dins la col.lecció "El conte del diumenge", notícia que he rebut amb gran complaenca i que no fa més que demostrar que sou tan generós vós com ell en descobrir algun merit en l'esmentada narració.

Com li deia a en Joaquim en una darrera carta, la gent del ram de la tinta solen ser gasius quant a brindar paraules ponderatives als cadells. En general, els més generosos sempre solen ser, alhora, els més grans, intellectualment parlant. Per tant, penso que la vostra exce-siva generositat envers mi us honora, i jo us l'agraeixo com cal.

Us adjunto una mica de "curriculum vitae", tal com també m'ha dit que ho fes. No cal dir que el podeu condensar, podar, escursar, o fer el que calgui, d'acord a les vostres necessitats editorials.

De més a més, per tal d'evitar-vos molesties, li he atorgat plens poders a en Joaquim per tal que pugui cobrar ell mateix les liquidacions de drets d'autor que em puguin arribar a correspondre.

No cal dir que us desitjo tota mena d'exits en aquesta patriotica tasca que us heu empres i que em teniu, incondicionalment, a les vostres ordres per tot el que calgui.

I res més, per ara. Rebeu una cordial abraçada del vostre

Jordi Arbones

P'D' Ah, també us envio una foto, per bé que no m'assamblo gaire a en Carlos Gardel, com volia l'amic Joaquim¡

Arb C/0029 (2)

Vaig néixer a Barcelona el 17 de juliol de 1929, al barri de Ribera, en un carrer estret i vell que es diu Cortines. Fins als catorze anys vaig anar al "Colegio Pelayo" del carrer Portal Nou, on regnava un mestre de palmeta i bata d'adroguer, d'aquells que feien entrar la lletra amb sang i a base de repetir-la a cor amb aquella cantarella que, les tardes de calor, ens ensopia i ens feia venir son.

Als catorze anys, em van treure els pantolons curts i, amb una granota, vaig entrar a treballar als magatzems d'una casa de materials electrics, on tirava de carretó anant a repartir paquets pels receders. Als vespres, vaig començar d'anar a una academia, al carrer de la Princesa, on vaig estudiar teneduria de llibres, que mai no m'ha servit per a res. Si alguna altra cosa he apres, ha estat d'una manera autodidacta.

La meva sed de coneixement era insaciable i, per tal com ja em sabia de memoria els textos primaris que passavem a l'escola, vaig començar a visitar biblioteques de molt petit. La primera que vaig descobrir va ser la de les escoles Pere Vila, al Passeig de Sant Joan, on hi anava corrent des del Portal Nou per tal d'aprofitar el lapse que em quedava entre les dotze, que sortíem d'estudi, i els dos quarts d'una, que tancaven la biblioteca. Així, després, van anar passant els anys d'adolescencia: llegint, llegint sense parar, anant al cinema tants cops com podia, fent excrusionisme i camping, i teatre a "Germanor Barcelonina" del carrer dels Carders.

Un dia, quan vaig tenir consciencia del crim execrable que hom cometia amb la nostra llengua i la nostra cultura, vaig deixar de llegir en castella. Llavors em va entrar l'urc d'aprendre idiomes, començant pel meu, que me l'havien robat. És així com vaig començar a escriure i a fer traduccions, a manera d'exercicis...

Acabada la "mili", uns quants amics vam creure que calia fer alguna cosa per catalanitzar les activitats de les entitats culturals i esportives. Amb aquest proposit, vam organitzar una mena de "cel.lules" que havien d'infiltrar-se a les penyes i clubs de barri. Nosaltres vam aterrar a la Penya Cultural Barcelonesa, del carrer de Sant Pere Més Baix. Allí organitzarem una "Setmana de la Cultura" a base de conferencies a carrer de Cirici Pellicer, Joan Triadú, Jordi Sarsanedas, Carles Riba... El dia que li tocava parlar a l'autor de les Estances , va caure la bofia, car tot allo es feia en catala i sense permís; També hi va haver exposicions de pintura i fotografia, un concurs literari i un de representacions teatrals. En aquella avinentesa, Ricard Salvat va muntar una traducció meva de L'home que va néixer per morir penjat de Richard Hughes. Allí també hi feiem cursets d'idiomes en catala, propiciavem la compra de llibres catalans per a la biblioteca i en promoviem llur lectura. En aquestes activitats hi col.laboraven dos xicots que actualment gaudeixen d'un nom ben guanyat: l'Albert Manent i en

Arb C / 0029 (3)

Max Cahner. Durant un temps vam editar una revista ciclostilada que es deia "Inquietud".

El 1955 faig un breu viatge d'estudis a Anglaterra. I l'any següent m'embarco cap a l'Argentina, on s'havia radicat la meva promesa. Ara, aviat fara 25 anys que som casats i tenim dos fills. Aquí, a Buenos Aires, he fet diverses coses per mirar de guanyar-me les garrofes, pero en general han estat feines lligades al món editorial: correcció de proves, supervisió de traduccions i d'originals, i traduccions...

A part aixo, he escrit articles per a les revistes Catalunya (de la qual en vaig ser secretari de redacció) i Ressorgiment de Buenos Aires, i Serra d'Or de Barcelona. He donat conferencies al Casal de Catalunya i Obra Cultural Catalana, sobre aspectes de la nostra literatura. He muntat i dirigit obres teatrals a les dues entitats esmentades.

He traduït al catala: Palmeres salvatges, El so i la fúria de William Faulkner; Per qui toquen les campanes d'Ernest Hemingway; Primavera negra, Tropic de Cancer, Tropic de Capricorn, El temps dels assassins, Els llibres en la meva vida, Pintar és tornar a estimar, Reunió a Barcelona d'Henry Miller; Allo que el vent s'endugué de Margaret Mitchell; El delator de Liam O'Flaerthy; Escales cap al foc, Afrodisiac de Anaïs Nin; Equus de Peter Schaffer; Del pont estant de'Arthur Miller; Un tramvia anomenat 'Desig', La gata damunt la teulada de T. Williams; l'amant de Lady Chatterley de D.H. Lawrence; Clea de Lawrence Durrell; Washington D.C. de Gore Vidal; La personalitat neuròtica del nostre temps de Karen Horney, Estiu a Praga de Zdena Salivarova.

Entre d'altres coses, he escrit: Salvat Papaseit: l'home i el poeta (Premi Pompeu Fabra, 1966); Introducció a les novel.les curtes de Manuel de Pedrolo (Premi Serra Hunter, 1972); Els "Anonims" de Manuel de Pedrolo (Accessit al Premi Pompeu Fabra, 1975); "Tant se val tot... o no?" (conte finalista al Premi Joan Santamaria, 1967); El teatre catala a Buenos Aires (assaig publicat a "Estudis Escenics" de l'Institut del Teatre de Barcelona); El teatre catala de postguerra (Ed. Portic,); Pedrolo contra els límits (Ayma, 1980). Prolegs per a obres de: Henry Miller, William Faulkner, Anaïs Nin, Margaret Mitchell, D.H. Lawrence, Zdena Salivarova i Sinclair Lewis.